

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **O. S.,** zast. Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem, se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 1. 4. 2004, č. j. 24 Az 889/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatelky, Mgr. Petru Švadlenovi, **se přiznává** odměna ve výši 2150 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 30-ti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 1. 2003, č. j. OAM-5556/VL-10-06-2002. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka současně s kasační stížností požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu, pak stěžovatelka v obecné rovině namítala porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 a 2, § 33, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), resp. § 12 a § 91 a zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody odkazovala na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Požadovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V následném rozsudku dospěl krajský soud, obdobně jako správní orgán, k závěru, že stěžovatelka domovskou zemi neopustila z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu); dospěl k závěru, že o azyl žádá toliko z důvodů násilnického jednání manžela. Z hlediska takto uváděných důvodů žádosti o udělení azylu se krajský soud zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody upravené § 12 zákona o azylu. K naplnění § 14 zákona o azylu pak krajský soud uvedl, že jeho udělení či neudělení je na správním orgánu, přičemž ten posuzuje mimořádné okolnosti případu. Z důvodu, že žádné takové okolnosti nevyšly v souzené věci najevo, správní orgán humanitární azyl neudělil. Krajský soud neshledal ani porušení žádného jiného ustanovení zákona o azylu, resp. správního řádu. Na základě výše uvedeného pak žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka obecně formulovanou kasační stížnost, ve které zejména namítala porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 správního řádu, resp. namítala absenci logické vazby mezi rozhodnutím a podkladem pro něj; dovolávala se čl. 43 a čl. 53 Příručky postupu a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků. Požadovala zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. V kasační stížnosti požádala o ustanovení právního zástupce.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2004, č. j. 24 Az 889/2003 - 32, byl stěžovatelce ustanoven zástupce - advokát Mgr. Petr Švadlena, který kasační stížnost obsáhle doplnil. V doplnění kasační stížnosti zejména uvedl, že stěžovatelka podává kasační stížnost do všech výroků rozsudku, a to z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 pod písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

K prvnímu důvodu, tedy nesprávnému právnímu posouzení právní otázky soudem pak stěžovatelka zejména uvedla, že v domovské zemi je pronásledována (v podrobnostech odkázala na obsah protokolu k důvodům o udělení azylu a podání ze dne 10. 6. 2004, t.j. prvotní znění kasační stížnosti, formulované samotnou stěžovatelkou), přičemž uvedla, že za pronásledování je třeba vzít v potaz individuální okolnosti tohoto pronásledování, odkázala na čl. 33 Úmluvy z roku 1951, na Příručku postupu a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků a Protokol z roku 1967, vše o právním postavení uprchlíků.

K druhému namítanému důvodu, tedy vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, pak stěžovatelka zejména uvedla, že označené správní rozhodnutí není v souladu s dikcí § 46 a § 47 správního řádu, když není podepsáno oprávněnou osobou, ale toliko osobou, která se podepsala za správnost; touto vadou se pak soud má zabývat z úřední povinnosti, bez ohledu na to, zda je taková vada namítána. Dovozovala nulitu takového rozhodnutí. Odkázala dále na komentář k občanskému soudnímu řádu a právní jistotu účastníků řízení a doplnila, že takové rozhodnutí nevyjadřuje vůli správního orgánu a to i tehdy, pokud je ve spise založen jeho originál. Upozornila i na s tím spojená rizika, např. nemožnost namítnout podjatost soudce, či tlumočníka. Upozornila rovněž na skutečnost, že v důsledku toho, že tak žalovaný doručuje téměř všechna azylová rozhodnutí, dochází k hodnocení České republiky jako neprávního státu, přičemž stát by měl zákony dodržovat v první řadě.

K poslednímu důvodu, tedy k nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, stěžovatelka zejména uvedla, že z důvodu, že v okamžiku, kdy jí rozhodnutí bylo doručeno, ještě nebylo podepsáno oprávněnou osobou, ale pouze osobou, která se podepisuje za správnost, správní orgán neprojevil dostatečným způsobem svou vůli a rozhodnutí je tak nicotné, resp. stiženo závažnou procesní vadou a tudíž nepřezkoumatelné.

Stejně tak doplnila, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, a to v části týkající se neudělení tzv. humanitárního azylu, neb je zde toliko uvedeno, že nebyly shledány okolnosti odůvodňující použití § 14 zákona o azylu. Odkázala na nález Ústavního soudu č. 153/2004. Stěžovatelka namítala i porušení § 33 odst. 2 správního řádu, a to z důvodu, že jí nebylo umožněno, aby se seznámila s celým správním spisem; umožnění seznámit se toliko s některými listinami v závěru pohovoru podle stěžovatelky nepostačuje. Konečně pak namítala i to, že krajský soud opomenul rozhodnout o nákladech řízení státu, což označené rozhodnutí krajského soudu činí rovněž nepřezkoumatelným.

Navrhovala, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek a napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno; požádala o náhradu nákladů řízení.

Žalovaný podal k prvotnímu znění kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Doplnil, že žádné azylové důvody během řízení nevyplynuly. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Na základě doplněné kasační stížnosti toto vyjádření žalovaný doplnil. Zejména uvedl, že podrobně zkoumal udělení humanitárního azylu, avšak neshledal žádnou okolnost, pro kterou by bylo třeba označený azyl udělit. K námitce týkající se absence podpisu na správním rozhodnutí odkázal na judikaturu a uvedl, že o projevu vůle není i za popisovaného stavu pochyb. Odmítl i námitku týkající se porušení § 33 správního řádu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Z důvodu, že stěžovatelka za tento důvod nejprve označila důvod vymezený pod písm. a) § 103 odst. 1 s. ř. s, tedy nesprávné právní posouzení právní otázky soudem, je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu významu tohoto důvodu. Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Stěžovatelka konkretizovala své námitky ve spojení s označeným stížnostním bodem tak, že v domovské zemi je pronásledována, odkázala na obsah Protokolu k důvodům o udělení azylu a podání ze dne 10. 6. 2004, přičemž uvedla, že za pronásledování je třeba vzít v potaz individuální okolnosti tohoto pronásledování, odkázala na čl. 33 Úmluvy z roku 1951, a na Příručku postupu a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků a Protokol z r. 1967, vše o právním postavení uprchlíků.

Nejprve je k této skupině námitek podle Nejvyššího správního soudu třeba uvést, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z předloženého správního spisu, resp. z dokumentů na které stěžovatelka v otázce svého pronásledování odkazovala (viz Protokol o pohovoru k důvodům a podání ze dne 10. 2004) Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka jako důvodu opuštění domovské země uvedla vyhrožování a fyzické napadání ze strany manžela. Ze spisu dále vyplynulo, že s výše uvedenými problémy se telefonicky obrátila na domovskou policii, která však odvětila, že rodinné problémy neřeší. Na jiné, resp. nadřízené státní orgány, se však neobrátila. Dále vyplynulo, že stěžovatelka pobývala na území České republiky před podáním žádosti o azyl nelegálně. Rovněž vyplynulo, že se státními orgány, soudy, apod. nikdy problémy neměla. Na otázku, čeho se obává v případě návratu do vlasti, odvětila, že se bojí svého manžela. Na závěr protokolu pak stěžovatelka uvedla, že byla seznámen s obsahem protokolu, (vedeného za přítomnosti tlumočníka) v ruském jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny. Stěžovatelka a) byla rovněž vyrozuměna o tom, jaké informace, dokumenty má správní orgán k dispozici při posuzování situace v domovské zemi stěžovatelky; stěžovatelka seznámení s těmito informacemi, dokumenty odmítla, ani je nijak nedoplnila.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelky, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o tom, že stěžovatelka v žádosti neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení a je v souladu s označenými mezinárodními závazky; Nejvyšší správní soud s těmito závěry rovněž souhlasí a s odkazem na znění ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu doplňuje, že vyhrožování a fyzické napadání ze soukromé osoby, navíc za situace, kdy se stěžovatelka se svými problémy účinně neobrátila na domovské orgány, nelze považovat za důvod pro udělení azylu. V označeném stížnostním důvodu, tedy ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s.ř.s. pak lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejprve je podle Nejvyššího správního soudu se vyjádřit k významu jednotlivých částí tohoto stížnostního důvodu. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po porovnání všech tvrzení stěžovatelky s uvedeným významem jednotlivých částí označeného písm. b) cit. zákonného ustanovení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani jedné z částí ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nedošlo, přičemž uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav tak byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné; přitom nedošlo k porušení § 46 ani § 47 správního řádu. Ke konkrétním námitkám uvedeným k tomuto stížnostnímu bodu Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svou ustálenou judikaturu, ze které vyplývá, že *absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70).

Ze správního spisu v tomto směru Nejvyšší správní soud dále zjistil, že rozhodnutí žalovaného je opatřeno úředním razítkem, dále je uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak chybí její podpis, který je nahrazen uvedením „za správnost“ a podpisem osoby, která rozhodnutí zřejmě pouze vyhotovila. Ve správním spise je pak založeno i rozhodnutí, které obsahuje všechny náležitosti správním řádem požadované, přičemž je pod ním podepsán PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky. S odkazem na výše uvedenou judikaturu za této situace proto Nejvyšší správní soud dovozuje, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou; vůle správního orgánu přitom byla dostatečně vyjádřena, k ohrožení jistoty účastníků přitom nedošlo.

Žalovanému však lze vytknout, že pochybil, když stěžovatelce zaslal rozhodnutí, kde podpis oprávněné osoby absentoval, resp. byl nahrazen podpisem osoby odpovídající za správnost vyhotovení, nicméně tomuto pochybení by nebylo možné přiznat intenzitu zakládající nicotnost rozhodnutí. Protože předmětná vada nebyla stěžovatelkou v žalobě ke krajskému soudu vůbec namítána a jelikož z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatelky v řízení před krajským soudem, nelze tuto námitku přijmout za opodstatněnou. Nejvyšší správní soud tak neshledal namítanou vadu řízení, resp. namítanou nulitu takového rozhodnutí; vůle správního orgánu byla vyjádřena dostatečně.

K námitkám týkajícím se rizik plynoucím z formálního pochybení žalovaného, například riziko, že by (ne zcela čitelně) podepsaná osoba rozhodovala v dalším řízení jako soudce, či byla tlumočníkem, a nebylo by tak možné namítnout jejich podjatost, by byly zcela zásadní, pokud by k nim opravdu došlo. Pak by mohly založit vadu rozsudku krajského soudu, jež by byla oprávněně napadnutelná kasační stížností. V daném případě však k naplnění takového rizika podle Nejvyššího správního soudu nedošlo. Protože tedy z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatelky v řízení před krajským soudem a žádné zhoršení její celkové právní situace, nebylo by možno tuto vadu správního rozhodnutí chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti.

K obecnému tvrzení, že v důsledku toho, že žalovaný výše popsaným způsobem doručuje téměř všechna azylová rozhodnutí, dochází mj. i k hodnocení České republiky

jako neprávního státu, přičemž stát by měl zákony dodržovat v první řadě, Nejvyšší správní soud uvádí, že k takovému hodnocení „právnosti“ či „neprávnosti“ České republiky není Nejvyšší správní soud ze zákona oprávněn; je toliko oprávněn poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických či právnických osob, přičemž k jejich porušení v tomto stížnostním bodu nedošlo.

Konečně i k poslednímu důvodu kasační stížnosti, stěžovatelka namítala i porušení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (kasační stížnost, lze podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé) je také třeba se nejprve vyjádřit k dopadu jednotlivých důvodů.

První důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se může jednat nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastalo. Uváděné konkrétní námitky mající za cíl zejména prokázat nicotnost rozhodnutí, či absenci vůle správního orgánu, tak podle Nejvyšší správního soudu s ohledem na výše uvedené neobstojí. Ani naplnění posledního uváděného důvodu, tedy § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebylo v souzené věci shledáno.

Namítá-li stěžovatelka, že postup správního orgánu byl v rozporu s ustanovením § 33 správního řádu, nelze s jejím tvrzením souhlasit. Z obsahu protokolu o pohovoru ze dne 15. 1. 2003, obsaženého ve správním spisu plyne, že stěžovatelka byla v závěru jednání seznámen s obsahem protokolu o pohovoru v ruském jazyce, souhlasila s ním a nežádala o doplnění ani změny. Dále svým podpisem stěžovatelka potvrdila, že byl seznámen s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž ne 5. straně protokolu je vyjmenováno 26 podkladů, z nichž správní orgán při posuzování věci vycházel. Nejvyšší správní soud má za to, že tímto způsobem správní orgán dostál povinnosti uvedené v ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle něhož je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění, a to zejména za situace, kdy z obsahu správního spisu plyne, že po 15. 1. 2003 nebyl spis již žádnými dalšími podklady doplňován.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že od vyhlášení zákona č. 222/2003 Sb. se podle § 9 zákona o azylu na řízení o azylu § 33 odst. 2 správního řádu již nevztahuje.

K námitce, že napadané rozhodnutí není dostatečně odůvodněno v části týkající se neudělení tzv. humanitárního azylu, neb je zde toliko uvedeno, že nebyly shledány okolnosti odůvodňující použití § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný se s touto otázkou vypořádal poukazem na skutečnosti, které vyplynuly z průběhu řízení, a tedy dostatečně. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na dřívější konstantní soudní judikaturu, podle níž se rozhodování o tom, zda bude udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, děje ve volné úvaze správního orgánu; rovněž se podle této judikatury ani nejedná o „právo“, na němž by mohl být někdo zkrácen. Soud odkazuje např. na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 771/2000, usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, či nepublikovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, kde bylo uvedeno: *„Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a dále z hledisek, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo je zneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“*. Udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je tak na volné úvaze správního orgánu, přičemž však tuto volnou úvahu, tedy zda byl důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Lze tedy shrnout, že Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší posuzování, zda v souzené věci došlo k naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele, přičemž však stejně jako krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal a shledal, že žalovaný správní orgán se situací stěžovatelky dostatečně zabýval; překročení mezí ani libovůli v rozhodnutí žalovaného však neshledal. Nejvyšší správní soud závěrem rovněž poznamenává, že úkolem správního soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, resp. jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu.

Stěžovatelka dále namítala, že rozsudek krajského soudu je stižen závažnou procesní vadou, která jej činí nepřezkoumatelným. Tuto vadu spatřovala v tom, že soud nerozhodl o nákladech řízení státu, když rozhodl pouze o nákladech účastníků řízení.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 61 odst. 1 s. ř. s. o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí. Podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát má proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků.

Z citace výše uvedených ustanovení vyplývá, že soud rozhodne o nákladech státu pouze v případě, kdy v soudním řízení takové náklady řízení státu vznikly.

Z obsahu spisu však nevyplývá, že by v posuzované věci nějaké náklady řízení státu vznikly. Za této situace pak krajský soud o nákladech řízení státu rozhodnout nemohl. Výše uvedená námitka stěžovatelky důvodná není.

K obecným námitkám formulovaným v prvotním znění kasační stížnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené, přičemž uvádí, že porušení označených procesních

ustanovení, či absenci logické vazby mezi rozhodnutím a podkladem pro něj, resp. rozpor s mezinárodními závazky neshledal. V těchto námitkách tak Nejvyšší správní soud stěžovatelce rovněž nepřisvědčil.

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na výše namítané skutečnosti nebyl dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit. Nejvyšší správní soud přezkoumal i všechny námitky a rozvádějící tvrzení stěžovatelky obsažená v obou kasačních stížnostech avšak neshledal naplnění ani jednoho z označených stížních důvodů. Za této situace Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, když stěžovatelka s kasační stížností úspěch neměla.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky, Mgr. Petr Švadlena, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označenému zástupci za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 2150 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby [á 1 000 Kč - § 11 odst. 1 b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky] a dvou režijních paušálů (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu